

Решение

№ 1872

гр. София, 10/06/2016 г.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ 9 състав в публичното заседание на двадесет и седми април през две хиляди и шестнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: М. Ж.

ЧЛЕНОВЕ: В. Х.

Д. М.

при участието на секретаря Д. А., като разгледа докладваното от съдия М. в.т.д.№458 по описа за 2016г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Агенция за приватизация на Република С., [населено място], чрез пълномощниците адв.В. М. и адв.Г.С. от САК, против Решение №1709/23.10.2015г.на СГС, ТО-2 състав по т.д.№378/2014г..

В обжалваното решение СГС е приел, че предявеният от Агенция за приватизация на Република С., [населено място] иск за признаване и допускане изпълнението на влязло в сила съдебно решение №32П3057/10 от 14.06.2010г. на Стопански съд, Б., е допустим, но неоснователен. На първо място е посочено, че в решението на сръбския съд не било достатъчно индивидуализирано ответното дружество чрез правнорганизационната му форма, пълно и точно наименование, ЕИК, представител, поради което не можело да се направи извод за идентичност между ответника по делото пред съда в Б. и настоящия съд. Недопустимо било преценката в тази връзка да се прави с оглед други доказателства по делото, макар и в тях да липсвала необходимата индивидуализация на лицето. Отделно от изложеното, според СГС, не била налице една от предпоставките на чл.117 КМЧП-на ответника да е връчен препис от исковата молба, страните да са редовно призовани и да не е нарушено правото им на защита. В случая било безспорно, че ответникът не е участвал чрез свой законен представител в производството пред сръбския съд. Представителната власт на С. Р., предвид оспорването от страна на ответника на всички пълномощни на лицата, подписали договора за консорциум и договора за приватизация, била спорна. В тежест на ищеца, според първоинстанционния съд, било да установи, че ответникът е надлежно призован и то с нарочни доказателства в тази връзка. Липсвали такива за упълномощаването на С. Р. да представлява ответника при сключването на договори, както и пред съда. Нямало надлежни доказателства и за упълномощаването на Б. П. за сключване на договора за консорциум, респ.за упълномощаването на С. Р. да представлява всички участници в консорциума. Предвид тези заключения, СГС е

приел, че е нарушено правото на защита на ответника в процеса- не е получил препис от исквата молба, не бил призован за съдебните заседания и не получил надлежно препис от съдебното решение. Предявеният иск съответно бил неоснователен, поради което СГС е отхвърлил молбата на Агенция за приватизация на Република С., [населено място] иск за признаване и допускане изпълнението на влязло в сила съдебно решение №32П3057/10 от 14.06.2010г. на Стопански съд, Б.. Въззивният жалбоподател счита, че решението е неправилно и незаконосъобразно, като сочи аргументи срещу всеки довод в мотивната част на оспорения съдебен акт.

Индивидуализацията на ответника пред Стопанския съд в Б. била извършена съобразно договора за приватизация от 06.01.2004г., поради което към тази дата българските търговци не се индивидуализирали чрез ЕИК. След влизане в сила на ЗТР ответното дружество било вписано в ТР на АВ под ЕИК[ЕИК] и това се установявало от проверка по партидата му. Затова и ищецът не е имал, както нормативно задължение, така и възможност да посочи пред съда в Б. ЕИК на ответника. Непълната, според СГС, индивидуализация на юридическото лице, посочено в решението на Стопанския съд в Б., не било достатъчно основание да се приеме, че ответникът не е пасивно легитимиран в настоящото производство. Жалбоподателят счита, че не може да има съмнение относно идентичността между ответника по иска и лицето, което е сключило процесния договор от 06.01.2004г. доколкото същото е индивидуализирано чрез посочване на номер на съдебното решение и фирменото дело, по което е извършена регистрацията му. Поради това извода на СГС, че пасивната легитимация е недоказана, бил погрешен.

На следващо място се твърди от въззивния жалбоподател, че необоснован бил и извода за ненадлежно уведомяване на ответника в производството пред Стопанския съд в Б.. Според чл.120 ал.2 КМЧП ответникът в производството не можел да се позовава на нарушения на чл.117 т.2 КМЧП, които можел да изтъкне пред чуждия съд. В тежест на ответната страна било да се установи сръбското право и възможностите за защита срещу нередовно призоваване и факта на изчерпване на тези възможности пред сръбския съд. Доказване в този смисъл не било проведено от въззиваемия. Ответникът по делото не твърдял и не доказвал в настоящото производство да се е възползвал от процесуалния ред по сръбското право да поиска отмяна на влязлото в сила решение и повтаряне на процедурата, поради ненадлежно призоваване. В този смисъл неоснователно се явявало възражението за нарушено право на защита. Най-късно с подаването на исквата молба в настоящия процес ответникът [фирма] е узнал за постановеното решение на сръбския съд, но не се твърдяло и не се доказвало по делото, че в 30-дневен срок от узнаването ответникът е сезирал компетентния съд за отмяна на решението. Първоинстанционният съд не обсъдил тези доводи на ищеца и съответно не изложил доводи защо отхвърля същите. Отделно от изложеното, неправилно СГС приел, че ответникът е ненадлежно представляван от С. Р. в процеса поради липса на доказателства за упълномощаването му- по договора и пред съда, тъй като С. Р. е бил надлежно упълномощен да представлява консорциума от физически и юридически лица в процедурата по приватизация на [фирма], включително и да подпише договора за приватизация.

Упълномощаването се съдържа в договора за консорциум, приложен като писмено доказателство по делото. Като е приел, че С. Р. не е надлежен процесуален представител на събирателното дружество, СГС е нарушил разпоредбата на чл.121 КМЧП и е навлязъл в разрешаването на спора по същество. Стопанският съд в Б. бил приел Р. за надлежно упълномощен представител на консорциума и в тази връзка въззивният жалбоподател сочи решение от 06.02.2008г.на Висшия търговски съд на С., в което е прието, че консорциумът като страна в съдебни спорове, се представлява от лице, което в договора за създаването на консорциума е упълномощено да го представлява. Недопустимо, според жалбоподателя, е в производството за признаване и допускане до изпълнение на решение на чужд съд, българският съд да преразглежда въпросите, свързани с представителството на страните в приключилия процес. В заключение въззивният жалбоподател твърди, че са налице всички необходими предпоставки по Договора за взаимна правна помощ между НРБ и ФНРЮ, респ.мл.117 КМЧП, за признаване и допускане изпълнението на територията на РБългария на съдебно решение №32 ПЗ057/10 от 14.06.2010г. на Стопанския съд в Б.. Затова настоява обжалваното решение да се отмени и да се постанови друго, с което да се уважи молбата на ищеца. Претендира присъждането на съдебни разноски.

Ответникът по въззивната жалба- [фирма], чрез адв.Г. и адв.Д. от САК, в писмения си отговор заявява, че оспорва същата. Излага подробни съображения в подкрепа на обжалваното решение и моли въззивния съд да го потвърди като правилно и законосъобразно.

Софийският апелативен съд, ТО-9 състав, намира, че разглежданата въззивна жалба е процесуално допустима- подадена е от надлежна страна, в законоустановеният срок, против допустим и подлежащ на обжалване съдебен акт. При обсъждане на основателността на жалбата въззивният съд приема за установени по делото следните относими към разрешаването на разглеждания спор факти:

Производството по т.д.№378/2014г.по описа на СГС, ТО-2 състав, е образувано по искова молба на Агенция за приватизация на Република С., [населено място] против [фирма] иск за признаване и допускане изпълнението на влязло в сила съдебно решение №32ПЗ057/10 от 14.06.2010г. на Стопански съд, Б., на основание чл.119 вр.чл.117 КМЧП.

Ответникът [фирма] е оспорило иска с възраженията за липса на пасивна легитимация- дружеството не било индивидуализирано в представеното решение на сръбския съд по начин, позволяващ да се прецени идентичността на ответника в това производство с лицето, срещу което е постановено решението. Въвежда и възражението, че е нарушено правото му на защита доколкото не бил редовно призован за делото пред сръбския съд, не бил уведомен за решението, като оспорва подписването на приложените по делото договор за консорциум и договор за приватизация.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени и съобразно становищата на страните, безпротиворечиво се установяват следните релевантни за спора факти:

На 06.01.2004г., между Агенция за приватизация на Република С. и Консорциум на юридически и физически лица, представлявани от С. Р., е подписан Договор за продажба на обществен капитал и траен влог на държавата на [фирма], К., чрез публичен търг. Като участник в консорциума е вписан и "Х.", П., [улица], рег.по ф.д.№906/1990г.на ОС-Пловдив.

Според представеното Удостоверение с изх.№91641/04.06.2008г. на ОС-Пловдив, с Решение №906/26.03.1990г. по ф.д.№831/1990г., в том/стр. 9/149, с ЕФН 15100007040, на същия съд е вписано в Регистъра за еднолични и колективни фирми Събирателно дружество "Х.-П.-В. И СИЕ".

Съгласно представеното Решение №2349/12.04.2006г. по същото фирмено дело, по партидата на събирателното дружество са вписани следните промени: нов предмет на дейност, нов адрес на управление- [улица], нов дружествен договор. Видно от справка в ТР на АВ, ответното дружество е вписано в ТР под ЕИК[ЕИК] и е със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица].

Съгласно представената по делото Присъда №32ПЗ057/14.06.2010г. на Стопански съд, Б., Република С., "Х. от [населено място], [улица]", както и останалите ответници- "Е." от [населено място], С. Р., Д. Д., Р. Р., М. Й., П. С., Д. Д., З. Ч., А. Й., Д. С., Д. С., М. Р., Д. М., П. Р. С. А., С. З., М. Я., З. М. и Р. М., всички представлявани от С. Р., са осъдени при условията на солидарност да платят на Агенция за приватизация на Република С. сума в размер на 1 455 675 щ.д., ведно с лихвен процент от 12.03.2009г. до деня на изплащането. Съдебният акт, съгласно поставения печат на първата му страница, е влязъл в сила на 25.08.2010г. и от същата дата подлежи на изпълнение.

Видно е от представеното Решение №32-П-3057/04.02.2015г.на Стопанския съд в [населено място], процесната Присъда №32ПЗ057/14.06.2010г. на Стопански съд е отменена по молба на един от ответниците- А. Й., в частта, касаеща именно този ответник, тъй като същият не е бил надлежно представляван в процеса, образуван от Агенцията за приватизация. Съдът е приел, че С. Р. не е надлежно упълномощен да представлява Ал.Й. пред съда, а само консорциума по юридически дела. С Присъда по дело №32, П.3057/2010г.от 29.04.2015г. на Стопанския съд в Б., Ал.Й. е осъден да плати на Агенцията договорна неустойка в размер на 1 455 675 щ.д..

При така установените факти, САС приема следното от правна страна:

Обжалваното решение е постановено по иск с правно основание чл.119 ал.1 КМЧП вр.чл.45 и сл.Договор между НРБ и ФНРЮ за взаимна правна помощ (рат.с Указ №167 на Президиума на НС, в сила от 26.01.1957г.). Претендира се признаване и допускане на изпълнението на решение, постановено от Стопански съд в Б..

Съгласно разпоредбата на [чл. 120, ал.1 от КМЧП](#) в производството по екзекватура съдът следва служебно да следи за спазването на изискванията на чл. 117 от същия закон, но като се има предвид, че

разпоредбите на КМЧП не засягат уредбата на частноправните отношения с международен елемент, установени в международен договор в сила за Република

България, разпоредбите на кодекса следва да се прилагат субсидиарно относно неуредените с договора въпроси (по арг.чл.5 ал.4 Конституцията на РБългария). Съгласно чл.45 ал.2 от договора за правна помощ, към искането за признаване и допускане изпълнението на решението, следва да се приложат: препис от решението и особено удостоверение, че е влязло в сила и подлежи на изпълнение, превод на цялото решение на езика на съда, до който се подава искането /заверен или от страна на надлежния орган, или от преводач, служебно назначен в една от договарящите държави/.

В случая това изискване е изпълнено- по делото са представени заверени копия и превод на процесното решение, върху което е удостоверено от самия съд, че е влязло в сила и подлежи на изпълнение. Предявеният иск, както правилно е приел и СГС, е допустим.

По отношение на основателността му, въззивният състав приема следното:

В постановеното от Стопанския съд в Б. решение / Присъда №32П3057/14.06.2010г./, като ответник е посочен : „Х. от [населено място], [улица]”. Първоинстанционният съд е приел, че доколкото липсва отбелязване за правноорганизационната форма, ЕИК, пълно и точно наименование, представител, не се установява идентичност между ответника по настоящото дело и лицето, което е осъдено при условията на солидарност да плати на Агенция за приватизация на РСърбия неустойка, на основание подписания на 06.01.2004г. Договор за продажба на обществен капитал и траен влог на държавата на [фирма]. Настоящият съдебен състав не споделя този довод. Непълната индивидуализация на ответника в диспозитивната част на процесното решение не е пречка да се установи идентичността между ответните дружества в двете производства, доколкото във визирания договор за приватизация [фирма] е индивидуализирано чрез посочване на номер на съдебното решение, фирменото дело и окръжния съд, който е извършил фирмената регистрация. Очевидно, индивидуализацията на ответника в производството пред Стопанския съд в [населено място] е извършена съобразно приватизационния договор и договора за консорциум. Ответната страна не е оспорила факта, че е сключила последния договор, като възраженията ѝ са относно факта на доказване, но не и относно съществуването на този факт. Непълната индивидуализация не е равносилна на липса на такава. Изискванията за посочване на елементи от нея са предмет на конкретна уредба от всяко законодателство. Затова е недопустимо механично сравняване между отделните правни регламенти. Данните в решението на сръбския съд, характеризиращи ответника, изцяло съвпадат с тези на ответника в настоящото производство, като от самото съдържание на решението е видно, че последният е част от консорциума, сключил договора за приватизация. Данните от двата договора и тези в решението на съда съвпадат, включително идентични се явяват седалището и адреса на управление на събирателното дружество.

Към датата на подписване на договора за приватизация в България не е действал приетия на 25.04.2006г. Закон за Търговския регистър, съответно, липсата на ЕИК не е релевантна за преценката относно идентичността на лицата, срещу които е постановено решението на сръбския съд и срещу които е предявен иска за признаване и допускане изпълнението на това решение.

Предвид горното, въззивният съд приема, че ответното дружество е легитимирано да отговаря по предявения иск.

Правилно СГС е приел, че за да бъде уважен иска следва да са изпълнени всички изисквания на закона, уредени в чл.46 от договора за правна помощ и в субсидиарната норма на чл.117 КМЧП.

Според точния текст на чл.46 от договора за правна помощ, признаване, съответно допускане на изпълнението е възможно само при следните условия: 1. решаването на делото не е от изключителна компетенция на местните съдилища, според законодателството на държавата, в която се иска признаване и допускане на изпълнение; 2. ако съдебното решение е влязло в сила и подлежи на изпълнение според законите на договарящата държава, в която то е постановено; 3. ако изпълнението на решението не противоречи на законодателството на договарящата държава, на чиято територия трябва да се проведе изпълнението; 4. ако страната, която не е участвала в процеса, е била редовно призовавана и уведомявана според законодателството на държавата, в която е постановено решението, за което трябва да се представят особени доказателства; 5. ако по същото искане и на същото основание и между същите страни на територията на другата договаряща държава, в която се иска признаване, съответно допускане на изпълнението, по-рано не е постановено влязло в сила решение от компетентния орган. Аналогични са и изискванията на чл.117 КМЧП: 1. чуждестранният съд или орган е бил компетентен според разпоредбите на българското право, но не и ако единственото основание за чуждата компетентност по имуществени спорове е било гражданството на ищеца или неговата регистрация в държавата на съда; 2. на ответника е бил връчен препис от исковата молба, страните са били редовно призовани и не са били нарушени основни принципи на българското право, свързани с тяхната защита; 3. ако между същите страни, на същото основание и за същото искане няма влязло в сила решение на български съд; 4. ако между същите страни, на същото основание и за същото искане няма висящ процес пред български съд, образуван преди чуждото дело, по което е постановено решението, чието признаване и изпълнение се иска; 5. признаването или допускането на изпълнението не противоречи на българския обществен ред.

В случая ответникът е въвел и поддържал в преклузивните срокове за отговор на исковата молба възражението за ненадлежащото му представляване в процеса, в който е постановено решението, чието признаване и допускане на изпълнение се претендира. Действително, видно от текста на решението, събирателното дружество не е участвало в този процес чрез законен представител. Стопанският съд, [населено място], е приел за надлежен пълномощник лицето С. Р., който е представлявал консорциума, включващ и ответника, при сключването на договора за приватизация. Не се установява по делото С. Р. да е бил упълномощен да представлява българското дружество в процеса, заведен по претенция на Агенцията за приватизация на Република С.. Въпросът за гарантиране упражняването на правото на защита на страната, която не е участвала в съдебния процес, е уреден именно чрез кумулативно постановеното в чл.46 изискване страната, която не е участвала в процеса, да е била редовно призовавана и

уведомявана според законодателството на държавата, в която е постановено решението. Аналогично по съдържание е и изискването на субсидиарната норма на чл.117 т.2 КМЧП: на ответника да е бил връчен препис от исквата молба, страните да са били редовно призовани и да не са били нарушени основни принципи на българското право, свързани с тяхната защита.

В тази хипотеза съществен се явява отговора на въпроса за приложението на разпоредбата на чл.120 ал.2 КМЧП, по който липсва произнасяне от страна на първоинстанционния състав. Според цитираната норма ответникът в производството по признаване и допускане на изпълнението на чуждестранното решение не може да се позовава на нарушения по чл. 117, т. 2 КМЧП, които е могъл да изтъкне пред чуждия съд. Както бе изтъкнато и по-горе, разпоредбите на кодекса следва да се прилагат субсидиарно относно неуредените с договора въпроси. Същественото в случая е, че КМЧП въвежда едно допълнително условие, което само по себе си не засяга по същество императивното изискване за надлежно уведомяване и призоваване на страната, тоест, за гарантиране на правото ѝ на участие в процеса, и цели да препятства възможността ответника да избегне последиците на осъдителното решение чрез отказ да упражни гарантираните му от закона права за оспорване на съдебния акт, постановен в проведен без надлежното му участие съдебен процес. Правото на защита е производно от принципите за законност, за равнопоставеност на всички правни субекти, за състезателното начало и правото на справедлив процес, поради което същото не е абсолютно и при упражняването му винаги следва да е добросъвестно. В тази връзка, в тежест на ответната страна е при релевирано своевременно възражение за нередовно призоваване пред сръбския съд, да установи при условията на пълно доказване, че е изчерпала всички средства за защита срещу нередовното призоваване, предвидени в сръбското законодателство. В нейна тежест е и да установи съдържанието на сръбското право, възможностите за защита срещу нередовно призоваване, които то предвижда, както и факта на изчерпване на тези възможности пред сръбския съд. В случая, от представените от самия ответник по настоящото дело писмени доказателства /решение от 13.02.2014г.на Стопански съд Б. по дело №32-П-3957/2010г.; Решение от 23.10.2014г.на Стопански апелативен съд Б. по дело №2 Пж 4786/14 / е видно, че един от ответниците /Ал.Й./, който заедно със [фирма] е осъден при условията на солидарност да плати на Агенцията за приватизация договорната неустойка, е поискал отмяна на процесното решение на сръбския съд именно поради нередовна процедура по призоваването му. Стопанският съд в цитираните решения изрично е приел, че С. Р. е пълномощник на консорциума, като представителната му власт засяга само сключването на приватизационния договор, но не е процесуален пълномощник на ответниците по делото /физически и юридически лица, сред които и настоящия ответник/. Видно от текста на решенията на Стопанския съд, съгласно чл.422 т.1 от Закона за гражданското производство, процедура, която е завършила с влязло в сила решение е законно завършена, може по искане на страна да бъде отменена и повторена, ако страната е юридическо лице и не е представлявана от упълномощено лице. Тоест, видно е, че съществува

изрична норма в сръбското право, която регламентира хипотезата на отмяна на съдебен акт, постановен в процес без надлежно участие на една от страните по него. Ответната страна в случая не е доказала в специалното производство по чл.117 и сл.КМЧП, че е изчерпала тази възможност, поради което оплакването за нарушаване на правото на защита по смисъла на чл.45 ал.1 б."г" Договора за правна помощ, съответно по смисъла на чл.117 т.2 КМЧП, е без основание.

По отношение на останалите изисквания, както правилно е приел и СГС, не са налице обстоятелства, които да нарушават тяхното изпълнение, поради което предявеният иск е основателен и следва да се уважи. Въззивната жалба е основателна, поради което обжалваното решение следва да се отмени и да се постанови друго, с което да се признае и допусне за изпълнение №32П3057/10 от 14.06.2010г. на Стопански съд, Б..

Така мотивиран, САС, ТО-9 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №1709/23.10.2015г.по т.д.№378/2014г.по описа на СГС, ТО-2 състав, и вместо това постановява:

Признава и допуска на основание чл. 119, ал. 1 КМЧП, по иск, предявен от АГЕНЦИЯ ЗА ПРИВАТИЗАЦИЯ на РЕПУБЛИКА С., [населено място], [улица], представлявана от адв.М. и адв.С. от САК, изпълнението на решение ("Присъда") № №32П3057/10 от 14.06.2010г. на Стопански съд, Б., с което [фирма], ЕИК[ЕИК], при условията на солидарност е осъдено да заплати на Агенцията за приватизация сума в размер на 1455675 щ.д. с основен лихвен процент, считано от 12.03.2009 г. до изплащането, както и разноси в размер на 966 000 динара.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 ал.1 ГПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:1. 2.